

Το ισχυρότερο όπλο του πονηρού

Δημοσιεύτηκε στις Δευτέρα, 18 Ιουλίου 2016 15:18 | Γράφτηκε από τον/την Φιλούμενος |

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο **Αξιολόγηση**

Ο διάβολος χρησιμοποιεί πολλούς τρόπους, πολλά μέσα, πολλά όπλα για να έξουσιάζει τους ανθρώπους. Το ισχυρότερο από όλα τα όπλα του είναι η άπελπισία. Άπελπισία είναι η υπερβολική λύπη, η απογοήτευση, η απόγνωση.

Ίσως να ρωτήσει κανείς: Καλό πράγμα δεν είναι το να λυπούμαστε για τις αμαρτίες που κάνουμε; Καλό πράγμα είναι, διότι η αμαρτία γεννά λύπη και η λύπη μετάνοια. «Η κατά Θεόν λύπη μετάνοια εις σωτηρίαν αμεταμέλητον κατεργάζεται» (Β΄ Κορ. ζ΄ 10). Η λύπη που είναι σύμφωνη με το θέλημα του Θεού έχει ως αποτέλεσμα τη μετάνοια, που οδηγεί στη σωτηρία.

Άλλα στη μετάνοια οδηγεί μόνο η κατά Θεόν λύπη. Η υπερβολική λύπη δεν είναι λύπη κατά Θεόν, αλλά άκραία εκδήλωση του πληγωμένου έγωισμού μας. Η υπερβολική λύπη δίνει πλεονεκτήματα στο σατανά. Γίνεται στα χέρια του ισχυρότατο όπλο για να μάς έμποδίζει να μετανοήσουμε. Η «υπερβολή λύπης» δεν οδηγεί στη μετάνοια, αλλά στην άπελπισία και την απόγνωση.

Ο Θεός θέλει τη σωτηρία μας και κάνει τα πάντα για να μάς σώσει. Ο διάβολος δεν θέλει τη σωτηρία μας και κάνει τα ακριβώς αντίθετα για να μάς κολάσει. Όταν πρόκειται να διαπράξουμε την αμαρτία, μάς ψιθυρίζει: Δεν είναι τίποτε αυτό. Κάνετε ελεύθερα ό,τι θέλετε. Όλα έπιτρέπονται. Όταν όμως διαπράξουμε την αμαρτία, αλλάζει τακτική και μάς ψιθυρίζει: Είναι πάρα πολύ βαρύ το άμάρτημα που έκανες. Δεν υπάρχει για σένα έλπίδα σωτηρίας.

Οι πιδ πολλοί Χριστιανοί γνωρίζουν την πανουργία του σατανά και προφυλάσσονται. Άλλα υπάρχουν και κάποιοι που κυριεύονται από λύπη μεγάλη, ή όποια τους ρίχνει στην άβυσσο τής απόγνώσεως. Η υπερβολική λύπη, όταν μάς πλήξει σφοδρώς, κατορθώνει να εξαφανίζει όλη τη δύναμη τής ψυχής, σημειώνει ο ιερός Χρυσόστομος. «Είωθε γάρ ή τής λύπης υπερβολή, όταν ήμιν έπισκήψη σφοδρότερον, άπασαν περιτρώγειν τής ψυχής την ίσχύν» («Περί κατανύξεως Λόγος Β΄», ΡG 47, 417). Συνηθίζει η υπερβολική λύπη να άδυνατίζει πολύ τη δύναμη τής ψυχής.

Όστε λοιπόν η άπελπισία είναι κατ΄ έξοχην έργο δαιμονικό. Είναι το ισχυρότερο όπλο του διαβόλου. «**Οὐδέν οὕτως Ισχυρόν ὄπλον τῷ διαβόλῳ, ὡς ἀπόγνωσις· διὰ τοῦτο οὐχ οὕτως αὐτόν εὐφραίνομεν ἀμαρτάνοντες, ὡς ἀπογινώσκοντες**». Δεν έχει κανένα δυνατότερο όπλο ο διάβολος από την άπελπισία. Γι΄ αυτό δεν χαίρεται τόσο πολύ όταν αμαρτάνουμε, όσο όταν άπελπιζόμαστε, σημειώνει πάλι ο ιερός Χρυσόστομος στον πρώτο λόγο του «Περί μετανοίας» (ΡG 49, 280).

Πόσο πλάνος είναι ο διάβολος, που πλανά την οίκουμένη! Τί άσύστολο ψέμα χρησιμοποιεί, όταν μάς ψιθυρίζει ότι «δεν υπάρχει για μάς έλπίδα σωτηρίας». Έλπίδα σωτηρίας υπάρχει για όλους ανεξαιρέτως τους ανθρώπους. Διότι για όλους τους ανθρώπους σταυρώθηκε ο Χριστός. Έχυσε το τίμιο Αίμα Του «υπέρ τής του κόσμου ζωής και σωτηρίας». «Οὐ τοσοῦτον ήμεῖς ἐξημάρτομεν, ὅσον ἐκεῖνος δικαίως ἐπράξατο», λέει ο άγιος Κύριλλος Ίεροσολύμων στην τρίτη Κατήχησή του. Ο Χριστός επάνω στο Σταυρό υπέμεινε πολύ περισσότερα παθήματα απ΄ όσα έπρεπε, για να σώσει έμάς που αμαρτήσαμε. «Πλειώ ὦν ὀφείλομεν ὁ Χριστός ἀπέτισε· τοσοῦτω δὲ πλειώ ὅσω ἄμετρον πέλαιος πρὸς μικρὰν ὕδατος σταγόνα παραβαλλόμενον», γράφει ο ιερός Χρυσόστομος στη 10η όμιλία του στην πρὸς Ρωμαίους έπιστολή.

Περισσότερα απ΄ όσα χρυστούσαμε πλήρωσε ο Χριστός. Και τόσο περισσότερα, όσο είναι αν συγκριθεῖ μιá σταγόνα νερού με το άπέραντο πέλαγος. Τί είναι μιá σταγόνα νερού μπροστά στα ὕδατα του ὠκεανού; Το παράδειγμα που χρησιμοποιεί ο χρυσορρήμων Πατήρ είναι ωραιότατο, αλλά και πάλι ὑπολείπεται τής πραγματικότητας. Διότι ο ὠκεανός έχει ὄρια, ενώ η εὐσπλαχνία του Θεού δεν έχει ὄρια. Ο Χριστός με τη σταυρική θυσία Του γίνεται «ίλασμός περι τῶν αμαρτιῶν ἡμῶν, οὐ περι τῶν ἡμετέρων δὲ μόνον, ἀλλά και περι ὄλου του κόσμου» (Α΄ Ίω. β΄ 2). Θυσιάστηκε, ὡστε με το Αίμα Του να συγχωρηθοῦν ένώπιον του Θεού οι αμαρτίες μας· και όχι μόνο οι δικές μας αμαρτίες, αλλά και οι αμαρτίες ὄλου του κόσμου. Υπάρχει λοιπόν έλπίδα σωτηρίας για ὄλους τους αμαρτωλούς.

Η παραβολή του Άσώτου αυτήν ακριβώς την αλήθεια τονίζει: Άρπάζει τους αμαρτωλούς από το χεῖλος τής απόγνώσεως και τους ρίχνει στην ανοικτή άγκάλη του Θεού Πατέρα. Μάς θυμίζει ότι υπάρχει «φιλόανθρωπος Πατέρας και Θεός», ο Ὅποιος περιμένει την «καλλίστην έπιστροφήν» μας. Άρκεῖ έμεῖς να μην άπελπιζόμαστε για τη σωτηρία μας, αλλά να μετανοήμε εὐλικρινῶς για τις αμαρτίες μας και να είμαστε άπολύτως βέβαιοι ότι ο Οὐράνιος Πατέρας θα διανοίγει «άγκάλας πατρικάς», θα μάς άποκαθιστά πλήρως στη θέση του υἱού και θα μάς χαρίζει πάλιν «τῆς οικείας δόξης τὰ γνωρίσματα». Για να ζοῦμε στον κόσμο τής διαφθοράς και τής άποστασίας ὡς πριγκιπόπουλα του οὐρανού και ὡς πολίτες τής Βασιλείας του Θεού, άπολαμβάνοντας τους άγλαούς καρπούς τής μετανοίας και Έξομολογήσεως στους αἰῶνες τῶν αἰῶνων.

Πηγή: osotir.org

http://yiorgosthalassis.blogspot.com/2016/07/blog-post_149.html

